

tik, og hvordan vi bedst i NATO kan møde fremtidens udfordringer.

Kl. 14:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til udenrigsministeren. Så er det forsvarsministeren.

Kl. 14:51

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Som udenrigsministeren er jeg også meget tilfreds med at få chancen for at diskutere NATO her i dag. Danmark har i 60 år været godt tjent med vores NATO-medlemskab, og for et mindre land som Danmark giver NATO-samarbejdet for det første gode muligheder for at præge den transatlantiske sikkerhedsdagsorden, og for det andet giver NATO jo med sine militære standardiseringskrav, øvelser og lignende mindre lande som Danmark mulighed for at agere internationalt sammen med gode samarbejdspartnere. Det betyder også, at der er en højere sikkerhed for de danske soldater, når de er indsat i missionerne rundt omkring i verden.

Det siges i kapitel 1 i den netop afgivne beretning fra Forsvarskommissionen:

»Det er kendetegnende for truslerne og udfordringerne i en globaliseret verden, at de er for komplekse til, at de kan håndteres af noget enkelt land. Multilaterale løsninger vil derfor være påkrævet i et hidtil uset omfang.«

Jeg er helt enig i kommissionens betragtninger. I denne globaliserede verden med gammelkendte, nye og ukendte trusler og udfordringer har vi brug for NATO, og vi har brug for et effektivt NATO. Nu på 60-årsdagen er NATO engageret i den mest krævende operation til dato, nemlig i Afghanistan. Der er ingen tvivl i mit sind om, at Afghanistan lige nu og i en tid fremover vil være og skal være NATO's topprioritet. Som også udenrigsministeren var inde på, er Afghanistan et eksempel på den type af indsatser, som forsvaret og NATO-alliancen må indrette sig på at kunne håndtere i årene fremover.

NATO har hidtil været dygtig til at omstille sig til tidens trusler og udfordringer, og fortsat omstilling vil også fremadrettet være en nødvendighed for at håndtere NATO's virke som en regional organisation med global rækkevidde. Og der er naturligvis ikke plads til at hvile på laurbærrene.

Lad mig sige et par ord om det med at tilpasse sig til fremtidige trusler og udfordringer. Vi kender det jo fra arbejdet i Forsvarskommissionen – hvordan indretter vi dansk forsvar mest hensigtsmæssigt? Vi har nu ved flere forsvars-

forlig tilpasset forsvaret, så vi i dag kan deltage aktivt og markant i internationale fredsskabende og fredsbevarende operationer, og vi vil fortsætte denne udvikling, så forsvaret er relevant i forhold til de aktuelle og fremtidige behov og trusler. Men jeg vil gøre det klart, at forsvaret både skal være gearet til suverænitethåndhævelse og til udsendelse i internationale missioner.

Også i NATO har man set, at de konstant skiftende trusler og udfordringer stiller krav til alliancens fortsatte omstillingsparathed. NATO og en række NATO-lande står derfor over for at skulle gennemføre en række nødvendige reformer i de kommende år. Man må indrette sig fleksibelt med både fleksible styrker og fleksible strukturer.

Fra dansk side har vi presset på for, at NATO og NATO-landene fastholder dette fokus på omstilling og fleksibilitet. For NATO som organisation betyder det bl.a., at man må se på sit eget hovedkvarter i Bruxelles – passer indretningen til nutiden? Det gør den ikke helt. Generalsekretæren vil derfor på det kommende topmøde fremlægge en såkaldt reformpakke med det formål at justere arbejdsgange, antallet af komiteer m.v. med henblik på at indrette forsvaret til nutiden.

For landene i alliancen betyder det, at man må opprioritere det, der i NATO-jargon kaldes transformation, altså at omstille fra et primært statisk territorialforsvar, som vi havde det under den kolde krig, til et mere fleksibelt forsvar – et forsvar, der er bedre egnet til at kunne udsendes til internationale operationer som den, vi ser i Afghanistan, eller til at bistå andre NATO-lande, hvis der skulle opstå behov herfor.

Forsvarsministrene i NATO har netop – med klar støtte fra Danmark – hævet grænsen, så 50 pct. af landenes hærstyrker skal kunne udsendes. Der var ikke enighed om at hæve grænsen fra 8 til 10 pct. af de styrker, landene kontinuerligt skal kunne opretholde i internationale missioner, men udviklingen går heldigvis den vej. Det betyder naturligvis ikke, at landene dermed automatisk vil bidrage endnu mere til indsatser som i Afghanistan. Ud over evne skal man selvsagt også have både viljen og økonomien til at deltage i de her opgaver, men når vi ser på Afghanistanindsatsen, vil vi se, at NATO-landenes samlede indsats er bedre end sit rygte og udvikles hele tiden. Jeg har en klar forventning om, at en række lande fremover vil bidrage end-